

De schilderijtentoonstelling...

Een man voelde zich eenzaam. Hij had zopas zijn lieve vrouw verloren. Hij bekeek haar foto en sprak "Gelukkig heb ik nog uw schilderijen", want de vrouw kon zeer goed schilderen. Ze was schilderes. Op dat gleed een zonnestraal langs de foto en het leek of ze naar hem glimlachte. De zonnestraal ging verder naar schilderij... tot schilderij... Er waren mooie doeken, prachtig beschilderd. Er was een landschap "Groene weiden" ... waar schaapjes aan het grazen waren met hun herder ... Een konijn liep naast de weg... Zo vredig. Heel anders had de kunstenaar een "Storm op zee" geschilderd, waar de bemanning haar uiterste moest doen om de boot recht te houden... Ook de gezellige winkelstraat vlak bij de markt kreeg als titel "Op de markt"... Zo hingen er vele kunstwerken, een ganse muur vol. De man liet gans de dag zijn gedachten dwalen bij de gekende plekjes... tot hij ging slapen. "Ik heb gezelschap nodig" mijmerde hij en viel in slaap. Op dat ogenblik hadden de schilderijen gewacht. Op het teken van de manestrallen, die op hun beurt langs de schilderijen gleden van schilderij... tot... schilderij... Nu was het een drukte van jewelste. De herder liet zijn schaapjes op de weide en voerde een gesprek met de zeelieden "Gelukkig is de storm gaan liggen" zei de kapitein tegen de matrozen, "Kom mee naar de markt, we gaan een terrasje doen en een wijntje drinken" zo gezegd zo gedaan. Een winkelier zette juist een grote doos buiten. "Mooie hemden en bloezen aan de helft van de prijs" ... en de mariniers zagen, hoe in een mum van tijd de doos bij leeg was. Toen verscheen er een wolk, die op haar beurt voorbij de maan gleed... en alles was terug stil. De volgende nacht werd er weer gezellig gebabbeld en wijn gedronken... de man, die zijn vrouw erg miste kon niet slapen... Hij werd opgeschrikt door stemmen "Zou men de schilderijen van zijn vrouw stelen?" vroeg hij zich af. Hij was op zijn hoede en verborg zich achter een deur... tot zijn grote verbazing zag hij hoe de personen op de doeken levend waren en van plaats verwisselden... ze spraken met veel lof over zijn overleden vrouw en zeiden "Op de grote schilderes." "Op mijn vrouw"! zei de man. VOORSTAAN HAD DE MAN ELKE NACHT MET GEZELSCAP VAN AL DE PERSONEN OP DE BESCHILDERDEN... Hij zag zelfs hoe zijn vrouw naar hem knipoogde... Was het misschien door de wijn? OF KWAM DE VROUW TOT LEVEN OP DE FOTO?...